

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: سیما میرزاده

۱۱ مارچ ۲۰۲۵

فراخوانی جسورانه برای همه زنان؛ روز جهانی زن، سی‌امین سالگرد اعلامیه بیجینگ

به مناسبت روز جهانی زن، یونیسف، بخش زنان سازمان ملل متحد و سازمان پلن اینترنشنال، در گزارش مشترکی که به مناسبت همین روز آماده شده گفته‌اند بهرغم دستاوردهای چشمگیر، امروزه میلیون‌ها دختر نوجوان در سراسر جهان هنوز از مدرسه بازمانده‌اند، برای آینده مجهز نیستند، با کمبودهای خدمات بهداشتی نجات‌دهنده مواجه‌اند و در معرض خطر اقدامات مضر مانند ازدواج کودکان، ختنه زنان، خشونت و آزار قرار دارند.

«رابی»، «رابعه» و «فلوتورا» ۳۰ سال پیش از فیلیپین، مراکش و البانی راهی بیجینگ چین شدند تا در کنفرانسی بسیار بزرگ شرکت کنند؛ کنفرانسی که به پلتفرم اقدام و اعلامیه بیجینگ معروف شد. زنان بسیاری از ۱۸۹ کشور سال ۱۹۹۵ راهی چین شدند تا درباره حقوق زنان در سرتاسر جهان تصمیمات مهمی بگیرند و عنوان این اعلامیه را گذاشتند: «اقدام برای برابری، توسعه و صلح». حالا همزمان با سی‌امین سالگرد اعلامیه بیجینگ، بعضی از زنان از تجربه تلاش‌هایشان برای عملی کردن پلتفرم بیجینگ گفته‌اند.

روز جهانی زن در ۸ مارچ، همزمان با سی‌امین سالگرد اعلامیه بیجینگ و پلتفرم در زمانه تشدید بحران‌های جهانی، از بی‌ثباتی اقتصادی و شرایط اضطراری آبوهوایی گرفته تا فرسایش دموکراتیک و واکنش منفی علیه برابری

جنسیتی گرامی داشته می‌شود. در یک نظرسنجی منحصربه‌فرد، کشورهای عضو سازمان ملل متحد پیشرفت‌های خود را در زمینه برابری جنسیتی ارزیابی کردند و بخش قابل‌توجهی گزارش دادند که واکنش‌ها به برابری جنسیتی مانع اجرای سیاست‌های حیاتی آن‌ها از جمله سیاست‌های مربوط به خشونت مبتنی بر جنسیت می‌شود. همچنین به مناسبت روز جهانی زن، یونیسف، بخش زنان سازمان ملل متحد و سازمان پلن‌اینترنشنال، در گزارش مشترکی که به مناسبت همین روز آماده شده گفته‌اند به‌رغم دستاوردهای چشمگیر، امروزه میلیون‌ها دختر نوجوان در سراسر جهان هنوز از مدرسه بازمانده‌اند، برای آینده مجهز نیستند، با کمبودهای خدمات بهداشتی نجات‌دهنده مواجه‌اند و در معرض خطر اقدامات مضر مانند ازدواج کودکان، ختنه زنان، خشونت و آزار قرار دارند. این گزارش به بررسی چگونگی تغییر زندگی دختران نوجوان در ۳۰ سال گذشته از زمان تصویب اعلامیه بیجینگ و پلتفرم اقدام می‌پردازد.

فراخوانی جسورانه

به مناسبت روز جهانی زن (۸ مارچ)، بخش زنان سازمان ملل در چند گزارش به این موضوع پرداخته و با هشتمین «برای همه زنان و دختران»، یک فراخوان جمعی برای اقدام در سی‌امین سالگرد اعلامیه بیجینگ منتشر کرده و نوشته که نابرابری جنسیتی بزرگترین مشکل دوران ماست و برابری جنسیتی بزرگترین فرصت است. این بخش سازمان ملل متحد نوشته که سی‌امین سالگرد پلتفرم اقدام بیجینگ فرصتی غیرقابل از دست دادن برای یادآوری به رهبران و فعالان جهانی است که آینده مشترک ما به برابری جنسیتی و افزایش توانمندسازی همه زنان بستگی دارد.

بخش زنان سازمان ملل متحد همچنین در بیانیه‌ای نوشته این روز فراخوانی جسورانه برای اقدام برای همه زنان در سراسر جهان است: درحالی‌که سی‌امین سال اعلامیه بیجینگ و پلتفرم اقدام را جشن می‌گیریم، جهان عمیقاً نابرابر است. روز جهانی زن فرصتی است برای قیام و درخواست اقدام و اجرای بیانیه بیجینگ و پلتفرم اقدام برای ایجاد جهان برابر و بهتر برای همه.

برای ۸۹ درصد از دولت‌ها، پایان دادن به خشونت علیه زنان اولویت اصلی امروز است و ۱۹۳ کشور تدابیر قانونی علیه آن دارند. داده‌ها نشان می‌دهد که کشورهای دارای قوانین خشونت خانگی موارد کمتری از خشونت علیه زنان را مشاهده کرده‌اند.

بیشتر کشورهای جهان در آموزش به برابری رسیده‌اند. با پر کردن شکاف جنسیتی در دسترسی به علم و فناوری و شکل‌دهی آن، گلوگاه‌های باقی‌مانده را برای فرصت‌های برابر پاک می‌کنیم و فناوری ایجاد می‌کنیم که به افراد بیشتری و سیاره زمین خدمت می‌کند. کشورهای بیشتری خدمات مراقبتی را تقویت کرده‌اند و ۳۲ درصد از کشورهای جهان در حال حاضر حقوق بهتر و شرایط کار ایمن را برای کارکنان مراقبتی ترویج می‌کنند. ۱۱۲ کشور دارای برنامه ملی برای مشارکت دادن زنان در فرآیندهای صلح و امنیت هستند که نسبت به ۱۹ کشور در سال ۲۰۱۰ افزایش قابل‌توجهی داشته است.

نقش همه در پیشبرد برابری جنسیتی و حقوق زنان

«درحالی‌که دولت‌ها مسؤولیت اصلی برای انجام تعهدات مندرج در پلتفرم را دارند، همه ما در قفل کردن حقوق، قدرت و فرصت‌های برابر نقش داریم. بگذارید تاریخ، سال ۲۰۲۵ را به‌عنوان سالی که جهان از دست کشیدن از حقوق زنان

خودداری کرد به یاد بیاورد.» بخش زنان سازمان ملل متحد در یکی از گزارش‌هایش دربارهٔ اعلامیهٔ بیجینگ، خطاب به دولت‌ها نوشته که برای همهٔ زنان شجاعانه و قاطعانه عمل کنند.

از بین بردن شکاف جنسیتی در سطح جهان تا سال ۲۰۳۰ به سرمایه‌گذاری سالانه ۳۶۰ میلیارد دلاری نیاز دارد، اما هزینهٔ انفعال بیشتر است. این بخش سازمان ملل متحد شش اقدامی را که می‌تواند تفاوت واقعی ایجاد کند و رهبری زنان جوان و دختران نوجوان را در مرکز همهٔ تلاش‌ها قرار می‌دهد، برشمرده است:

یک انقلاب دیجیتال: بستن شکاف جنسیتی دیجیتال می‌تواند ۵۰۰ میلیارد دلار در پنج سال آینده صرفه‌جویی کند. فناوری باید نیروی برابری باشد نه طرد. از پیمان جهانی دیجیتال حمایت کنید و سیاست‌هایی را وضع کنید که شکاف جنسیتی دیجیتال را پر کند و دسترسی برابر و رهبری را برای همهٔ زنان و دختران در فناوری تضمین کند.

رهائی از فقر: از هر ۱۰ زن تقریباً یک نفر در فقر شدید زندگی می‌کند. خدمات عمومی و حمایت اجتماعی فرصت‌های اقتصادی و امنیت را برای زنان گسترش می‌دهد. زنان همچنین حداقل دو برابر مردان کارهای مراقبتی بدون مزد انجام می‌دهند. مراقبت ستون فقرات همهٔ جوامع و در عین حال تا حد زیادی کم‌ارزش و بدون دستمزد اند. رفع شکاف‌های مراقبتی می‌تواند ۳۰۰ میلیون شغل تا سال ۲۰۳۵ ایجاد کند. برای تقویت حمایت اجتماعی، خدمات عمومی، به‌ویژه خدمات مراقبتی، در بودجه‌های ملی سرمایه‌گذاری انجام دهید تا به زنان فرصت برابر برای شکوفائی و مبارزه با فقر داده شود.

خشونت صفر: از هر سه زن، یک زن در طول زندگی خود خشونت را تجربه می‌کند. اگرچه در سطح جهانی قوانین زیادی در کتاب‌های قانون داریم، اما اغلب آنها ضعیف اجراء می‌شوند و سرمایه‌گذاری در ستراتیژی‌های پیشگیری وجود ندارد. قوانین و سیاست‌های ملی را تصویب، اجراء و تأمین مالی کنید که نشان‌دهندهٔ فقدان مجازات در قبال خشونت علیه زنان است و از سازمان‌های محلی زنان حمایت می‌کند.

قدرت تصمیم‌گیری کامل و برابر: در سرتاسر جهان، تصمیماتی که بر زندگی زنان تأثیر می‌گذارد هنوز توسط مردان گرفته می‌شود. این فقط ناعادلانه نیست، بلکه ناکارآمد است. اجراء قوانین و سیاست‌ها، اعمال تدابیر ویژهٔ موقت برای افزایش تعداد زنان در موقعیت‌های تصمیم‌گیری در سیاست، تجارت و نهادها ضروری است.

صلح و امنیت: بیش از ۶۰۰ میلیون زن در نزدیکی درگیری‌های مسلحانه زندگی می‌کنند و خشونت جنسی مرتبط با درگیری تنها در سال گذشته ۵۰ درصد افزایش یافته است. سازمان‌های زنان اولین پاسخ‌دهندگان به بحران‌ها و قهرمانان صلحند. با این حال آنها پر از کمبود و کم‌ارزش‌اند. برای افزایش مشارکت معنادار زنان در تمام جنبه‌های صلح و امنیت و تأمین مالی سازمان‌های زنان در بحران‌ها و موقعیت‌های درگیری، برنامه‌های ملی با بودجهٔ کامل را اتخاذ کنید.

عدالت اقلیمی: با تسریع بحران آب و هوا و از دست دادن تنوع زیستی، زنان و دختران – به‌ویژه در جوامع روستائی و بومی – بیشترین تأثیرات مخرب آن را متحمل می‌شوند. آنها همچنین در خط مقدم راه‌های حل قرار دارند. اولویت دادن به حقوق زنان و رهبری در اقدام اقلیمی با افزایش سرمایه‌گذاری و دسترسی آنها به مشاغل سبز مانند مراقبت، کشاورزی پایدار و انرژی‌های تجدیدپذیر.

فیلیپین: جابه‌جائی، نابرابری و مقاومت

«رابی هالیپ»، یک رهبر بومی، دربارهٔ رهبری مردم بومی از جمله زنان و جوانان بومی، در گذار به انرژی‌های تجدیدپذیر گفته است. هالیپ از مردم بومی در منطقهٔ «کردیلرا» در فیلیپین می‌آید و با یک ابتکار تحت رهبری مردم

بومی که در حال توسعه راه های حل نوآورانه است، کار می‌کند. سال‌ها قبل از شروع بحث‌های جریان اصلی درباره انتقال از سوخت‌های فسیلی به انرژی‌های تجدیدپذیر، سرزمین‌های بومی مدت‌ها محل سدهای برق‌آبی در مقیاس بزرگ بوده‌اند.

هالیپ می‌گوید: «این سدها به مناطق شهری نیرو می‌دهند و به رشد صنایع دامن می‌زنند، با این حال جوامع بومی میزبان آنها اغلب بدون دسترسی به برق و بدتر از آن آواره می‌مانند. انتقال به انرژی پاک و تجدیدپذیر برای مبارزه با تغییرات آب و هوایی ضروری است، اما نباید به‌ضرر حقوق مردمان بومی باشد.»

هالیپ می‌گوید که وقتی پروژه‌ها بدون شناخت مسائل و حقوق بومی انجام می‌شوند، بار تأثیرات آن اغلب بر دوش زنان و جوانان است: «هنگامی که مردم بومی آواره می‌شوند و منابع معیشت خود را از دست می‌دهند، مردان اغلب جامعه را ترک می‌کنند تا در جای دیگری به دنبال کار بگردند و زنان را به عهده‌گرفتن مسؤلیت تأمین و حفاظت از سرزمین‌های خود، همچنین حفظ کارکردهای جامعه و ادار می‌کنند.»

زنان بومی همچنین با خطرات ایمنی و امنیتی از جمله آزار و اذیت جنسی و خشونت، زمانی که کارگران خارج از جوامع برای کار در پروژه‌های انرژی می‌آیند، مواجه اند. درحالی‌که انتقال انرژی می‌تواند فرصت‌های شغلی ایجاد کند، همچنین می‌تواند شیوه‌های سنتی زندگی و معیشت جوامع بومی را مختل کند و تأثیر منفی بر جوانان بگذارد. او توضیح می‌دهد: «زمانی که خانواده‌ها آواره می‌شوند و معیشت سنتی خود را از دست می‌دهند، جوانان اغلب مجبورند مدرسه را ترک کنند تا به والدین خود کمک کنند تا به دنبال درآمدی برای حمایت از خانواده باشند. اگر پروژه‌ها بدون رعایت حقوق مردم بومی انجام شوند، جوامعی که بیشترین قربانی را می‌دهند اغلب کمترین سود را خواهند برد.»

اعلامیه بیجینگ و پلتفرم اقدام - که توسط ۱۸۹ دولت در سال ۱۹۹۵ به تصویب رسید - بر اهمیت ادغام زنان به‌ویژه زنان روستایی و بومی، در مدیریت و تصمیم‌گیری محیط‌زیست تأکید کرد. ۳۰ سال بعد، این فراخوان برای اقدام محقق نشده و فوری باقی مانده است. هالیپ می‌گوید که بعضی از طرح‌های نوآورانه انرژی تجدیدپذیر تحت رهبری جامعه وجود دارد که باید از آنها درس گرفت.

او ابتکاری از مالزی را به یاد می‌آورد، جایی که یک سازمان به رهبری مردم بومی، توربین‌های خود را از مواد بازیافتی تولید می‌کند که انرژی حاصل از جریان آب را به برق تبدیل می‌کند. این ابتکار با استفاده از مواد بازیافتی، این سیستم‌ها را مقرون‌به‌صرفه‌تر و پایدارتر می‌کند، درحالی‌که جوامع بومی را قادر می‌کند تا انرژی پاک خود را تولید کنند و اتکاء به منابع خارجی را کاهش دهند.

هالیپ می‌گوید: «اکنون که آنها به برق دسترسی دارند، می‌توانند نیازهای روزمره و معیشت سنتی خود را تأمین کنند. برای جوامع بومی فیلیپین و سراسر جهان، مشارکت در چنین پروژه‌هایی با رضایت آزاد، قبلی و آگاهانه آنها ضروری است؛ به‌ویژه زمانی که این پروژه‌ها بر جوامع، قلمروها و معیشت آنها تأثیر می‌گذارد. علاوه بر این، همانطور که آخرین گزارش پنل بین دولتی درباره تغییرات آب‌وهوا (IPCC) تأکید کرد، چنین برنامه‌ریزی و اجرای فراگیری که از دانش و ارزش‌های فرهنگی بومی اطلاع داده شده است، می‌تواند به رفع شکاف‌های سازگاری با آب‌وهوا و جلوگیری از ناسازگاری کمک کند.»

به گفته هالیپ، مشکل در فقدان سیاست‌ها و مکانیسم‌های توانمندی است که مشارکت مستقیم و معنادار مردم بومی را در پروژه‌های ملی یا محلی تضمین کند: «برای مثال، در توسعه برنامه‌های اقدام ملی در مورد تغییر اقلیم و تنوع زیستی، مردم بومی از سطح جامعه اغلب فرصت مشارکت مستقیم را ندارند. فقدان فرصت برای مشارکت معنادار برای زنان بومی، جوانان و افراد دارای معلولیت آشکارتر است.»

هالیپ می‌گوید: «ما از کشورها می‌خواهیم که اعلامیه سازمان ملل متحد در مورد حقوق مردمان بومی (UNDRIP) و توصیه عمومی ۳۹ کمیته CEDAW را اجراء کنند. مردم بومی حق دارند از حقوق خود برخوردار شوند.»

مراکش: تاریخ جمعی خود را بشناسید و به جلو حرکت کنید

وقتی «رابعه نصیری»، کارشناس حقوق بشر مراکشی در چهارمین کنفرانس جهانی زنان در بیجینگ در سال ۱۹۹۵ شرکت کرد، می‌دانست که این یک نقطه عطف برای حقوق زنان است: «من از حرکت بین‌المللی که از زمان کنفرانس نایروبی به راه افتاده بود، الهام گرفتم.»

رابعه، فعال حقوق بشر مراکشی و کارشناس حقوق زنان و جنسیت، درباره مبارزه مداوم برای برابری جنسیتی می‌گوید. نصیری به یاد می‌آورد که چگونه فعالان فمینیستی از الجزایر، مراکش و تونس به‌عنوان یک گروه گرد هم آمدند تا از اصلاحات قانون خانواده در کشور و در سطح جهانی حمایت کنند. برای آنها کنفرانس بیجینگ نقطه عطفی در پیگیری آنها برای برابری، حقوق و عدالت بود. او می‌گوید: «این مسأله درس‌های ارزشمندی به همراه داشت، اتحادها را گسترش داد و همبستگی‌ها را تقویت کرد. تصویب پلتفرم اقدام نقطه عطفی بود، زیرا با یک چارچوب عملی و پاسخگوئی مستقیم برای کشورها همراه بود و آنها را ملزم به توسعه و اجرای برنامه‌های اقدام ملی می‌کرد.»

برنامه‌های اقدام ملی نوید تغییر را از طریق تخصیص منابع، برنامه‌ها و سیاست‌ها می‌دهد. برای مراکش، حمایت و تعهدات انجام شده در کنفرانس سال ۱۹۹۵ در بیجینگ به اصلاح تاریخی قانون خانواده این کشور منتهی شد.

در سال ۲۰۰۴، قانون جدید خانواده مراکش به‌طور رسمی توسط دولت اعلام و اجراء شد. این شامل تعدادی از اقدامات مترقی برای برابری جنسیتی بود، مانند افزایش سن ازدواج برای مردان و زنان به ۱۸ سال، جرم‌انگاری خشونت خانگی، حقوق برابر حضانت زن و مرد، و پایان دادن به سرپرستی زنان از سوی اعضای مرد خانواده. از سال ۱۹۹۵ پیشرفت‌های زیادی در زمینه برابری جنسیتی و حقوق زنان در مراکش و جهان صورت گرفته است.

نصیری به این واقعیت اشاره می‌کند که برابری جنسیتی اکنون در کانون بحث‌های اجتماعی و سیاسی در مراکش قرار دارد. او می‌گوید: «سیاست‌های عمومی به‌طور فزاینده‌ای از طریق دریچه جنسیتی تحلیل می‌شوند، باین‌حال پوپولیزم، کلیشه‌های جنسیتی و افزایش محافظه‌کاری در هسته قهقرائی‌های کنونی قرار دارند.»

پلتفرم اقدام بیجینگ عمیقاً به فمینیست‌ها و فعالان حقوق بشر مانند نصیری مرتبط است. او می‌گوید: «اما این تعهد به اجرای آن است که باید تجدید شود.» وقتی از نصیری درباره درس‌هایی از کنفرانس بیجینگ در سال ۱۹۹۵ که به جنبش‌های فمینیستی امروزی مربوط می‌شود سؤال شد، می‌گوید: «درس کلیدی اهمیت مذاکرات بین‌نسلی و تبادل یادگیری، درک و همبستگی فمینیستی است که ما را قادر می‌کند تا به‌طور جمعی، مردسالاری را به نبرد فرا خوانیم.» او امروز از فمینیست‌های جوان می‌خواهد: «تاریخ جمعی خود را بشناسید و به جلو حرکت کنید.»

البانی: ما باید امید را برگردانیم

«فلوتورا ژاییجا» ۷۶ ساله، پیشرو در تجارت و وکالت و بنیان‌گذار انجمن ملی زنان کارآفرین صنعتگر در البانی است. در سال ۱۹۹۵، او از معدود زنان البانیانی بود که به چهارمین کنفرانس جهانی زنان در بیجینگ سفر کرد، جایی که از نزدیک شاهد قدرت‌کنشگری جهانی بود.

«پنج سال پس از گذار البانی به دموکراسی، ما اطلاعات محدود، سازمان‌های جامعه مدنی و حتی تجربه کمتری داشتیم، اما عزم ما بسیار زیاد بود.» ژاییجا به یاد می‌آورد که سازمان ملل متحد در تیرانا - پایتخت البانی - در آن زمان، چند

سازمان تحت رهبری زنان را برای شرکت در چهارمین کنفرانس جهانی زنان درگیر کرد. او هیجان‌زده و مفتخر بود، زیرا راه‌های مادرش را در فعالیت‌های اجتماعی دنبال می‌کرد.

او می‌گوید: «ما با قطار بیجینگ به چین پیوستیم. قطار صلح، قطار زنان در وارسا. ما ۲۰۰ نماینده از سراسر جهان بودیم که با یک مأموریت مشترک سفر می‌کردیم. واگن‌های قطار چیزی فراتر از یک وسیله حمل‌ونقل بودند، آنها همچنین مکان‌هایی بودند که در آن در مورد ستراتیژی‌های برابری جنسیتی بحث می‌کردیم. آنچه در کنفرانس بیجینگ برای من برجسته بود، آزادی‌بیان نظیری بود که مردم از آن برخوردار بودند.»

ژابیجا در پاسخ به سؤالی درباره این که بیانیه بیجینگ و پلتفرم اقدام چه تأثیری بر زندگی زنان در البانی داشته است، می‌گوید: «تأثیر آن در البانی غیرقابل انکار بود. بیجینگ «پلتفرم اقدام» عنصر جدیدی برای اروپا بود و تأثیر قابل‌توجه منطقه‌ای داشت. هدف اولیه این بود که بگوئیم ما تنها نیستیم، تأکید کنیم که در کشور خود مستقل کار و در عین حال همکاری‌های بین‌المللی را تقویت کنیم. بیانیه بیجینگ و پلتفرم اقدام نقش مهمی در این سفر ایفا کردند.»

او با صحبت از پیشرفت از سال ۱۹۹۵، می‌گوید که زنان بیشتر از حقوق خود آگاه اند و دیگران را به عنوان مربی الهام می‌بخشند: «یکی از زمینه‌هایی که من بیشترین پیشرفت را در آن دیده‌ام، کارآفرینی زنان است. ما فعالانه در بحث‌های اتاق‌های بازرگانی زیر نظر وزارت اقتصاد و وزارت دارائی شرکت و از نقش زنان در تجارت دفاع کرده‌ایم. با این حال ما هنوز به سیاست‌های قوی‌تری برای حمایت از زنان در ایجاد تعادل بین زندگی کاری و خانوادگی نیاز داریم. خدمات مراقبت از کودک باید گسترش یابد تا زنان مجبور نباشند بین شغل و مادری یکی را انتخاب کنند.»

ژابیجا می‌گوید: «برابری جنسیتی را نمی‌توان تنها از طریق کلمات به دست آورد. ما زمان زیادی را صرف گزارش‌ها، نشریات و سخنرانی‌ها کرده‌ایم. به جای این که صرفاً سیاستمداران را درگیر کنیم، باید مستقیماً با مردم کار کنیم، به‌ویژه جوامع حاشیه‌نشین در مناطق شهری و روستایی که اغلب فراموش می‌شوند. رویکرد ما باید فعال، رودررو و عملی باشد. ما باید متعهد به حمایت از این زنان از طریق پروژه‌ها، تأمین مالی و طرح‌های آموزشی متمرکز باشیم و همه باید بدون استثنا شامل شوند، از کوچک‌ترین تا مسن‌ترین همه نقشی دارند. ما باید امید را به مردم بازگردانیم.»

او از اولویت‌ها برای کشور و جامعه خود می‌گوید: «ضروری است که ما در آموزش و پرورش در البانی سرمایه‌گذاری کنیم. در مشاغل زنان سرمایه‌گذاری کنید و مراقبت از کودکان را با قیمت مناسب تضمین کنید. روی ورزش و هنر سرمایه‌گذاری کنید تا مردم سرگرم شوند و لذت ببرند.» ژابیجا می‌گوید: «روح مردم را درک کنید. امروز، ذهن‌های بزرگ گرد هم آمده‌اند. افرادی که می‌دانند استعدادها، ظرفیت‌ها، انرژی و دانش زنان استفاده‌نشده باقی می‌ماند.» او این لحظه را به عنوان لحظه حرکت به جلو می‌بیند و از برداشتن هر قدمی به عقب خودداری می‌کند.

مهسا براتی - هم میهن

شنبه ۱۸ اسفند - حوت - ۱۴۰۳